
Watchman Nee

Isten munkája

›Der Strom‹

Az Evangéliumi Kiadóval közös kiadás

ISBN 3-88083-990-5

A fordítás az angol kiadás alapján készült,
amelynek címe: God's Work

Copyright Christian Fellowship Publisher, Inc.

Copyright a magyar kiadás számára 1994

Verlag *Der Strom* GmbH

Filderhauptstr. 61 D

70599 Stuttgart

Németország

Tartalomjegyzék

Mi az Isten munkája? 5

Isten munkája ebben a korszakban 11

Isten örökkévaló céljának kijelentése 16

Az élet épít 21

Életet sugároz a megtört élet 27

Prófétai szolgálat 31

Szolgálat az élet által 34

Papi szolgálat 40

Szolgálatunk bűne 46

A könyv angol címe: God's Work

Ezt az igehirdetés-sorozatot a szerző egy sanghaji konferencián mondta el 1940. június 11–18. közt. Kínaiul tartotta a beszédeit, egy nőtestvér lejegyezte és angolra fordította. Jelen könyvünk ezeknek a jegyzeteknek az alapján készült.

MI AZ ISTEN MUNKÁJA?

„Nem mintha ezt már elnyertem volna, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekezem, hogy el is érjem, mert meg is ragadott engem a Krisztus Jézus. Testvérek, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna, de egyet cselekszem: azokat, amik hátam mögött vannak, elfeledve, azoknak pedig, amik előttem vannak, nekik feszülve, célegyenest futok, hogy elnyerjem az onnan felülről való elhívás koszorúját, amelyet Isten ígért nekem, a Krisztus Jézusban” (Fil 3,12-14).

„Minthogy vele együtt munkálkodunk...” (2Kor 6,1).

Istennek megvan a maga munkája. Ez a munka nem az enyém, nem a tied, nem ezé a misszióé, vagy azé a csoporté. Ez Isten tulajdon munkája.

Az 1Mózes 1. elmondja, hogy Isten először munkálkodott, azután megpihent. Kezdetben teremtette Isten a világozságot, az élőlényeket, az embert és így tovább. Rajta kívül senki sem tudná elvégezni a teremtés művét. Ma szintén megvan a munkája, amely nem az ember munkája, és amelyet ember nem is tudna végezni. Isten munkáját senki más nem végezheti el, csak Isten maga. Minél hamarabb rájövünk erre, annál jobb. Mert sem az ember munkájának, sem gondolatainak, sem módszereinek, sem buzgótságának, sem komoly erőfeszítésének, sem fáradhatatlan aktivitásának nincs semmi helye abban, amit Isten végez. Ma sem lehet nagyobb része az embernek Isten munkájában, mint lehetett volna hajdan a teremtéskor.

Pál azt mondja a filippieknek: „Igyekezem, hogy el is érjem, mert meg is ragadott engem a Krisztus Jézus”. Az Úr Jézus meghatározott céllal ragad meg minket – és ez a határozott, sajátos cél az a dolog, amit nekünk igyekeznünk kell megérteni. Az a célja, hogy megragadjon minket és hogy munkatársai legyünk. Ennek ellenére igaz az, hogy *mi nem végezhajük* Isten munkáját, mert az teljesen és kizárólag az Ővé. Másfelől viszont munkatársai *vagyunk*. Egyfelől el kell ismernünk, hogy még csak ujjal sem érinthetjük Isten munkáját, másfelől elhívtunk, hogy munkatársai legyünk! És ez az, amiért Ő megragadott bennünket. Az Úrnak határozott célja van a megváltással – és világos, különleges céllal mentett meg bennünket –, hogy mi munkatársai legyünk.

Mi Isten munkája?

Mi hát Isten munkája? Az Efézusi levél világosabban elmondja ezt, mint az Újszövetség bármely más könyve. Az 1,4-ben így olvassuk: „Őbenne választott ki minket magának a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek Őelőtte”, a 2,7-ben pedig így: „hogy megmutassa az eljövendő világkorszakokban az Ő kegyelmének túlradó gazdagságát, irántunk való jóságából a Jézus Krisztusban”. Ehhez járul az 1,9: „Megismertette velünk az Ő akaratának titkát jótetszése szerint, amelyet eleve elhatározott magában”.

A gyülekezeti összejövetelen gyakran hallunk olyan embereket, akik csak a maguk gondolatait

mondják. Nem a Szellemben szólnak, hanem „hamis hangon” beszélnek. Amit mondanak, az keveset, vagy semmit sem ér. Isten teremtésében, ahogyan Ő azt elhatározta magában, semmi sem szól „hamis hangon”. Minden a Fiúért történik, minden Krisztusból és Krisztusra nézve van. Egyetlen dolog sem történik Rajta kívül. Isten számára *minden* Krisztusban van: „Őbenne teremtetett minden... minden Őáltala és Őérte teremtetett” (Kol 1,16). Isten tervében minden tökéletes harmóniában van. Isten teremtett világában mindent erre a szintre emel, a tökéletes harmóniának erre a szintjére. Ebben azonban mi a legkevesebbet sem segíthetünk; Isten végzi és fogja végezni az egészet.

Kicsoda az Isten munkatársa?

Isten munkatársa a Gyülekezet. Az Efézusi levélből az imént idézett két vers két örökkévalóságba enged bepillantást: 1. „Őbenne választott ki minket magának a világ teremtése előtt”; és 2. „hogymegmutassa az eljövendő világkorszakokban az Ő kegyelmének túlárado gazdagságát irántunk való jóságából a Jézus Krisztusban”. Az eszköz neve, amely által mindezt elvégzi „a Krisztus Teste”, amely Krisztust magában foglalja.

Ki az Isten munkatársa? *Nem* az, aki dolgozni akar Isten ügyéért, aki látja a hiányosságokat és segíteni akar azon; még az sem, aki megtérésre vezet az emberek; sokkal inkább az, aki az Isten által a számára kijelölt munkát végzi az Ő örökkévaló célja szolgálá-

tában, és *csakis* azt végzi. Ha igazán látjuk, mi az, amiért megragadott minket Krisztus, minden fáradozásunk, minden korábban végzett munkánk megsemmisül.

Isten célja és szándéka mindenben az, hogy kijelentse Fiát, hogy „megmutassa... az ő kegyelmének túláradó gazdagságát, irántunk való jóságából a Krisztus Jézusban”. Ez az Ő örökkévaló célja. Ez a *te* célod is abban a munkában, amit most végzel? Ha ennél alacsonyabb szintű, akkor nem vagy Isten munkatársa.

Kérdezheted: Honnan tudjam, hogy Isten munkatársa vagyok-e? Erre könnyű felelni. Meg vagy elégedve azzal, amit csinálsz? Ha nem elégíted meg Isten szívét, nem leszel megelégedve önmagaddal sem. Nem arról van szó, hogy összehasonlítsd a munkádat másokéval, hanem arról, hogy amit teszel, egyáltalában jó-e, azaz jó-e Isten szemével nézve, elfogadható-e Isten számára, Belőle való-e és megegyezik-e az Ő örökkévaló céljával?

Pál kijelenti: „Igyekszem, hogy el is érjem, mert meg is ragadott engem a Krisztus Jézus”. Nem kell kritizálnunk másokat, sem azon töprengenünk, hogy a többiek tévednek, csak mi látjuk helyesen a dolgokat. Ez értéktelen és sértő magatartás. Sose törődj a többiekkel. Csak *mi* legyünk biztosak abban, hogy „célgyenest futunk, hogy elnyerjük az onnan felülről való elhívás koszorúját, amelyet Isten ígért nekünk a Krisztus Jézusban”.

Mi a Gyülekezet?

Ha elkezdtünk keresni itt a földön valamit – egy gyülekezetet, bizonyágtételt, mozgalmat, elméletet, látható és érzékelhető dolgot – akkor csak az ún. „technikai keresztyénséghez” jutunk, csupán földi dologhoz, amely halott és haszontalan. A Krisztus Teste azonban élő és szellemi valóság.

Egyszerűen gabonamaggá kell lennünk, amely a földbe esik, elhal és termést hoz az aratásra. És ez ismétlődik újra meg újra a korszakokon keresztül. Öröktől fogva mindörökké mennyei dolog ez; semmi földi nincs benne. A Gyülekezet nem egy csoport zsidó, pogány, angol, amerikai, kínai stb. Avagy nincs megírva a Kolosséba írt levélben: „Ahol nincs többé görög és zsidó, körülmetélkedés és körülmetéletlenség, idegen, szkitiai, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus” (3,11)?

Sokan azt gondolják, ha megérkezünk a mennyek kapujához, elég, ha egy darabka van bennünk a Krisztusból, és ez bejuttat bennünket. Ez nagy és végzetes tévedés. Mert a menny kapujában ott áll a kereszt, és ezen a kereszten te és én, és mindnyájan megfeszítettünk. Minden zsidó, minden görög, minden angol, minden amerikai, minden kínai stb. oda lett szögezve a kereszthez, és így soha nem juthat be a mennybe. Minden, ami bejut, *Krisztus, belőlünk* azonban semmi, soha. Nos, ez a Gyülekezet. Ami bennünk és körülöttünk Krisztus, vagy Krisztusból való, az a Gyülekezet; ami *belőlünk való* – ami nem maga Krisztus mibennünk – az *nem* a Gyülekezet és soha nem jut a

mennybe, hanem leromboltatik. Csak ami bennünk
elegyítetlen krisztusi élet, azt fogja Isten elismerni, és
annak lesz köze Hozzá. És csak ez az elem az, ami
képes együttműködni Istennel.

ISTEN MUNKÁJA EBBEN A KORSZAKBAN

„Mindegyikünknek pedig a szerint a mérték szerint adatott a kegyelem, amint azt a Krisztus ajándékozta... És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus Testének építésére, míg mindnyájan eljutunk a hitnek, és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben, a Krisztus teljességét érjük el. Ne legyünk többé kiskorúak, akiket ide s tova hányvet, űz-hajt a tanításnak akármí szele emberek családrdságával, ravaszkodásával álnok megtévesztésre, hanem szóljunk igazat szeretetben, és mindenestől növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztus, mert ő illeszti össze és szerkeszti egybe az egész testet egymást támogató minden inával és hatalmas erővel munkálja a test növekedését minden munkájával, hogy önmagát építse szeretet által” (Ef 4,7.11-16).

Isten munkája ebben a korszakban Krisztus Testének kialakítása. A Gyülekezet munkája is ugyanaz – Krisztus Testének kialakítása: „az egész test... önmagát építse szeretet által”. Sem misszió, sem bibliaiskola, sem evangélizációs csoport stb. nem helyettesítheti soha a Gyülekezetet, sem nem végezheti el annak a munkáját.

Hogy a helyi szenteket felkészítse

A helyi gyülekezet ma a lelkek megmentését tartja fő feladatának; de az Újszövetségben – és éppen az efézusi gyülekezetben is – nem ezt látjuk. Krisztus adott némelyeket prófétáknak, némelyeket evangélistáknak, némelyeket apostoloknak, némelyeket pedig pásztoroknak és tanítóknak. Miért? Hogy a szenteket felkészítse. Úgy látszik, napjainkban a gyülekezetek fő gondja, hogy megszabadítsa az embereket a kárhóztól, a büntetéstől, a szomorúságtól és a veszteségtől. Ez jó dolog, de Isten nem ezt akarja a Gyülekezettől. Nem ezt a munkát szánta a Gyülekezetnek. A Gyülekezet számára kijelölt feladat a „szentek felkészítése”, mert az Ő munkája és a Gyülekezet munkája a Test formálása és építése. Azt mondja az Írás, hogy az Úr Jézus testté tételekor Istennek az volt a szándéka, hogy testet adjon Neki; ennek megfelelően az Úr Isten ma is formál számára testet. Az apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók mind azért adatnak a Gyülekezetnek, hogy építsék a Testet. A Test tagjai a Testért vannak. A Gyülekezetnek adott ajándékok a Testért vannak. A Test azért van, hogy építse a Testet.

Nem tanítás, hanem élet

Lehet-e tehát az Istenért való munka valahol a Gyülekezeten kívül, valamely misszióban, vagy evangélicációs közösségben, vagy más szervezetben? Soha! Maga a Gyülekezet – a Test – végzi a Test mun-

káját. Ez tisztázza a független munkások, vagy független munkák, vagy független missziók kérdését, legyenek azok kicsik vagy nagyok, gondosan szervezettek vagy hitből fakadóak. Ha egyszer kívül vannak a Testen, kívül vannak Isten rendjén. (Jóllehet a szuverén Isten felhasználhatja az ilyen munkásokat vagy munkájukat, ez azonban nem bizonyítja azt, hogy Isten rendjében vannak. – Az angol kiadó megjegyzése!)

Ez nem elv vagy tanítás, ez az *élet* kérdése. Ha nyertél kijelentést erről – akkor abban a pillanatban, amikor olyasvalamit teszel, ami egyéni és nincs kapcsolatban a Testtel –, meg fogod érezni, tudni fogod, hogy helytelen, bármilyen kicsiny dologról is legyen szó. Semmiféle függetlenségnek vagy egyénieskedésnek nincs helye – mert az már az én műve, az már te vagy és nem Krisztus.

Ha nem vagy bizonyos, hogy a Test tagja vagy, akkor csak az értelmed foglalkozik ezzel a kérdéssel, és nem tekinted kijelentésnek. Ha így van, akkor kívülről jövő dolognak tekinted; nem pedig belülről valónak. Nem önként való és nem lett benned életté. Valami, ami ott van az értelmedben, de nem kijelentés számodra; különben meg lenne a Test-tudatod. Csak olyasvalamit látsz benne, amit elháríthatsz, amit félretehetsz, mert nem nyertél kijelentést a Test mivoltáról.

De ha valóban, tapasztalati alapon, kijelentés útján a Test tagja vagy, akkor nem szabadulhatsz meg tőle. Nincs más utad, nincs más választásod, csak egy út van a számodra. Ha nem jársz *ezen* az úton, nincs

másik utad, mert már kijelentést nyertél a Testről. Ha ez kijelentés, akkor belső ügyeddé válik – amely a szellemed birtoka lesz, nem pedig külső –, amelyet csupán az értelemmel fogadsz el.

A Gyülekezeten kívül – amely az Ő Teste – nincs lehetőség Istenért végzett munkára. Ha olyan helyre mégy, ahol van *igazi* helyi gyülekezet, azaz Krisztus Testének kiábrázolója, nem dolgozhatsz ettől a gyülekezettől függetlenül, azaz úgy, hogy ne legyen kapcsolatod azzal. Ne gondold, hogy csak az apostolok, próféták, evangélisták, pásztorok és tanítók az egyedüli munkások, akiket Isten a Test számára és a Testért rendelt. Egyáltalában nem: a Test minden egyes tagját arra rendelte Isten, hogy végezze Isten munkáját a Testért, annak építése céljából. Nem úgy áll a dolog, hogy vannak munkások és vannak egyszerű tagok. Mindenki munkás. Krisztus Teste önmagát kell építse. *Mindennek a Testből valónak kell lennie és mindennek a Testért kell lennie.*

Nem azért vagyunk itt, hogy valami újat kezdjünk, hogy megalapítsunk egy „minta-imaközösséget”, hogy valamiféle új mozgalom képviselői legyünk. Azért vagyunk itt, hogy kiábrázoljuk Krisztus életét az Ő Testében. Ami az Úrtól való Sanghajban, és aki az Úré, legyen az bármi és bárki, ha Krisztus életét ábrázolja ki – akkor hozzánk tartozik. A mi részeink azok, akár tudják, akár nem, és mi az ő részeik vagyunk. De csak ha életük van Krisztusban. Halott dolog nem lehet az Ő Teste.

Gyakran fordul elő, hogy ami összetart egy missziót, vagy más munkát, csak egy tanrendszer, valamifé-

le sajátos tanítás, vagy éppen az alapító maga, aki egyébként lehetett istenfélő ember. De az Úr szabadítson meg bennünket ettől, mert ez halott dolog. A Szent Szellem nem támogathat ilyet, sem nem szolgálhat benne, mert csak „dolog”, és a Szent Szellem csak élő szervezetet tud felhasználni – a Testet, a Gyülekezetet. Minden munka a Gyülekezetből kell induljon, és minden munka a Gyülekezetért kell történjék, annak összeszerkesztése és felépítése érdekében.

Mint Test

Mindennek a célja az Efézus 4,13-ban található: „míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben a Krisztus teljességét érzük el”. Ezt soha nem valósíthatjuk meg egyénileg; csak mint Test valósíthatjuk meg és érhetjük el. Ezért kérjük Istent, szabadítson meg bennünket minden egyénieskedéstől, a magunk gondolataitól és döntésétől, minden egyénieskedő cselekvéstől és mozgalmtól. Teljes életünket a Testen belül kell élnünk. Kérjük az Urat, tanítson meg bennünket, hogyan kell így élnünk és járnunk. A Test élete nem olyasmi, amit meg lehet tanulni. De a legtermészetesebb és egészen spontán dolog ez az élet, ha *kijelentés* által benne vagyunk a Testben.

ISTEN ÖRÖKKÉVALÓ CÉLJÁNAK KIJELENTÉSE

„És mondta az Úr: eltitkoljam-e én Ábrahámától, amit tenni akarok?” (1Móz 18,17).

„És álmot álmodott József, és elbeszélte az ő bátyjainak... más álmot is álmodott, és elbeszélte azt az ő bátyjainak” (1Móz 37,5.9).

„És szólította Jákób az ő fiait, és mondta: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg nektek, ami rátok következik a messze időben” (1Móz 49,1).

„Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom neked a hajlék formáját és annak minden edényeinek formáját” (2Móz 25,9).

„Igazságban járhatja az alázatosokat; az Ő útjára tanítja meg az alázatosokat... az Úr bizodalmas az őt féltőkhöz és szövetségével oktatja őket” (Zsolt 25,9.14).

„Mert nem vonakodtam, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát” (Csel 20,27).

„De semmivel sem gondolok, sőt még az én életem sem drága, nekem, csak hogy elvégezhessem futásomat örömmel és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól vettem, hogy bizonyosságot tegyek Isten kegyelmének evangéliumáról” (Csel 20,24).

„Ha ugyan hallottatok az Isten kegyelmének sáfárságáról, amely nekem adatott értetek, hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot úgy, amint azt előbb röviden megírtam... ennek az evangéliumnak lettem a szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából” (Ef 3,2.3.7).

Isten örökkévaló szándékát soha nem lehet ésszel megérteni. Ennek kijelentés útján kell történnie. Minden Istennek való munka odaszenteléssel kezdődik, vagy önátadáson alapul. De az ilyen odaszentelés vagy önátadás csak kijelentés útján történik. A dolog úgy áll, hogy Isten munkája (nem a mi munkánk, hanem Isten általunk végzett munkája) csak akkor kezdődik, amikor kijelentést nyerünk. Külsőleg történik a mennyei látomás, belsőleg a kijelentés.

Isten nem azt akarja, hogy valamiféle általános, vegyes tevékenységet fejtsünk ki az Ő érdekében. Ő azt akarja, hogy ismerjük az Ő egész tervét, és egy világosan felismert cél felé haladva munkálkodjunk Vele együtt. Mert mi nem csupán szolgái, hanem barátai is vagyunk.

Mindenféle önátadás és odaszentelés értékes dolog, de amikor a gyakorlati megvalósításra kerül sor, akkor csak a kijelentés után következő önátadás és odaszentelés igazán értékes, mert csak ez tökéletes. A mi odaszentelésünk, mielőtt kijelentést nyertünk volna, csak a megváltásra nézve történik. Ő a vérével váltott meg engem, az Ő irántam való szeretete kimondhatatlan. Ezért oda *kellene* adnom magamat neki. Oda *kellene* adnom neki magamat s mindenemet az Ő megszemenő kegyelméért és szeretetéért. A kijelentés elnyerése után azonban másként fest az egész. Amikor feltáru előttünk Isten örökkévaló célja, akkor ez hatalmas felszólítás önmagunk olyan átadására, amilyenről azelőtt nem is álmodtunk – oly mélyen és oly tökéletesen. „Nem lettem engedetlen a mennyei látomás iránt” (Csel 26,19), mondta Pál. Ő mindent elvál-

lalt és mindent elszenvedett, hiszen mennyei látomás indította.

József tökéletes képe volt Isten népének, egyesítette magában mindazokat, akik előtte voltak. De a krízis korszaka akkor következett el a számára, amikor álmokat látott. Ez az Ő számára adott kijelentés volt, amelyben felismerte Isten szándékát és a maga szerepét abban. Ez volt Isten általa végzett munkájának kezdete.

Mózesnek fel kellett mennie a hegy csúcsára, hogy ott kapja meg az Isten népének életét szabályozó mintát – a tízparancsolatot, és Isten valamennyi egyéb törvényét. Később ugyancsak a hegyen nyert utasítás szerint kellett elkészíttetnie a szent sátrat: „Mindenesztől úgy csináljátok, ahogy én megmutatom neked a hegyen” (Zsid 8,5).

A legapróbb munkát is, amit Istenért teszünk, a hegyen mutatott minta szerint kell végeznünk; azaz annak a kijelentésnek megfelelően, amelyet Istentől nyertünk örökkévaló céljairól és szándékairól. De az a kijelentés, amelyet József, Mózes és mások nyertek, egyéni volt. Ma nem így van. Ma már a kijelentés a Gyülekezethez szól. Nincs külön kijelentés minden egyén számára, hanem ugyanaz a kijelentés adatik az egész Gyülekezetnek.

Kijelentésen alapuló szellemi munka

Minden Istenért való szellemi munka alapja a kijelentés. Isten örökkévaló céljának kijelentése nélkül nincs igazi szellemi munka. Lehetséges Isten ügyéért

végzett különféle alkalmi szolgálatait, amit Isten megáld, de ezt nem lehet igazán szellemi munkának vagy Vele való együttműködésnek nevezni, hacsak nem Isten örökkévaló céljának kijelentéséből származik. Kijelentésre van szükség, nem elég annak észbeli megértése, sem az intellektuális látás, mert mindez haszontalan. „*Látunk*” kell szellemünkben: látunk kell Isten munkájának terét és határait.

Csak a kijelentés az, amelyik kezében tartja mind a munkát, mind a munkást. Ez a mennyből jövő világosság összetör bennünket. Megrendít és megítél mind *bennünket*, mind a *munkánkat*. Ha ez csak tan vagy elmélet, egy idő után eltávozik az életünkből. Füstbe megy. De ha kijelentés, akkor *életünk* válik, többé nem is szabadulhatunk tőle.

Egy napon így szólt az Úr Jézus: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon... Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem marad és én őbenne. Amint elküldött engem az élő Atya, és én élek az Atya által, úgy az is, aki engem eszik, élni fog én általam”. Ekkor sokan megbotránkoztak és nem jártak többé vele. De tanítványai, amikor megkérdezte tőlük, hogy ők is el akarják-e hagyni, azt felelték: „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad” (Jn 6,54.56.57.68). Amikor meglátjuk a világosságot, az életünk válik és nincs más lehetőség számunkra. Nem mehetünk más úton, mert ez az életünk. Ha nem tudunk ezen az úton menni, meghalunk. De hála az Úrnak, ha egyszer megláttuk, attól

kezdve szüntelenül látjuk, soha el nem hagy bennünket. Nem élhetünk a Testen kívül.

Kinek jelentetett ki?

Minden szellemi tulajdonunk kijelentés útján jutott hozzánk. A sorrend a következő: 1. fény, világosság, 2. kijelentés, 3. élet, azaz Istenből való élet, és 4. az Ő teljes gazdagsága, minden, ami Ő.

Ha Isten új dolgot akar – valami sajátos dolgot –, vajon felfedi azt neked, vagy elrejtí előled? Hányan lehetnek, akikre Isten rábízta, amit tenni készül? Csak legkedvesebb és legbizalmasabb barátai azok, akikre rábízta titkait és terveit. Ez kell, hogy kijózanítson mindnyájunkat.

AZ ÉLET ÉPÍT

„Mindegyikünknek pedig a szerint a mérték szerint adatott a kegyelem, amint azt a Krisztus ajándékozta... és Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul, hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus Testének építésére, míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben a Krisztus teljességét érjük el” (Ef 4,7.11-13).

„A Szellem kijelentése azonban kinek-kinek a Gyülekezet hasznára adatik. Némelyeknek ugyanis bölcsesség beszéde adatik a Szellem által; a másinak pedig Isten ismeretének beszéde ugyanazon Szellem szerint; egyiknek hit ugyanazon Szellem által, másiknak pedig gyógyítás kegyelmi ajándéka azon egy Szellem által; némelyiknek csodatevő erők munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig a szellemek közt való különbségtetés; másinak nyelveken szólás; ismét másnak pedig a nyelveken szólásnak magyarázása. De mindezt egy és ugyanaz a Szellem munkálja, és osztogatja mindenkinek külön-külön, amint akarja” (1Kor 12,7-11).

„Aki nyelveken szól, magát építi, aki pedig prófétál, a Gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább, hogy prófétáljatok, mert nagyobb az, aki prófétál, mint az,

aki nyelveken szól, hacsak meg nem magyarázza, hogy a Gyülekezet épüljön” (1Kor 14,4-5).

„Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból. Ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk Istentől van, aki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Szellemé, mert a betű megöl, a Szellem pedig megelevenít” (2Kor 3,5-6).

„Azért mivel ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedtünk el... ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli nagysága Istené legyen és ne magunktól való. Mindenütt nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak; kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk; üldöznek, de Isten nem hagy el; tipornak, de el nem veszünk; mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adtuk Jézusért, hogy Jézus élete is látható legyen bennünk, a mi halandó testünkben. Azért a halál bennünk működik, az élet pedig bennetek” (2Kor 4,1.7-12).

Ha nem látjuk Isten örökkévaló *célját*, soha nem értjük meg, mi Isten *munkája*. Mindaz, ami Isten munkája, az a Gyülekezetben és a Gyülekezet által történik. Ennek a munkának a célja, hogy formálja és építse Krisztus Testét; ezt magának a Test egészének kell végezni, és nem elszigetelt egyéneknek vagy misszióknak vagy a Gyülekezettől függetlenül. A Gyülekezetnek ez a munkája teljességgel Istentől és az Ő Fiáért való munka. Ahhoz, hogy Isten munkatársai lehessünk, kijelentésünk kell legyen, különben

nem az Ő örök szándékában és nem az Ő örök szándékáért dolgozunk. Minden Istenért való munkának a kezdete önmagunk átadása és odaszánása, amely csak kijelentés eredményeképpen történhet meg. Kijelentésnek azért kell lennie, mert Istennek ez a fénye öli meg bennünk mindazt, ami nem Belőle való – mindazt, ami emberi. Amikor a kijelentést elnyerjük, érezzük, hogy nincs más választásunk, nincs más út előttünk, amelyen járunk. Vagy ezen az úton járunk, vagy meghalunk.

A Test felépítésének két útja

Hogyan lehetünk Isten munkatársai és hogyan építhetjük a Testet? Ha munkánkkal csak az emberek megmentésén fáradozunk, akkor a munkásnak nagy szerepet juttatunk. Ezenfelül egy bizonyos értelemben ez az emberért való munkának látszik. Ha azonban munkánk célja a Test felépítése, akkor az ember teljesen kiküszöbölődik; mert a Test – *Krisztus*. Minden Krisztusért történik, és nem kerülhet a munkába semmi emberi.

Az 1Korintus 12. a Szellem sokféle ajándékát mutatja be, ezeknél Pál egyaránt hangsúlyozza a szavakban és tettekben való szolgálatot; a 2Korintus 4-ben azonban csak a tettekről van szó. Két különböző útja van a Gyülekezet építésének. Mi ezeknek az ajándékoknak az értéke a Gyülekezet építésében? Mi az értékük, összehasonlítva őket a Szellemben való étellel? Pál a 2Korintus 3 fejezetétől egészen a 10-ig a Test felépítésében végzett szolgálatát hangsúlyozza. Ez a

szolgálat nem az ajándékokban rejlik, hanem a kincsnek mérhetetlen nagyságában, amelyet a cserépedény tartalmaz; azaz a benne lévő Krisztusban.

A 2Korintus 4,10.12: „Mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben... azért a halál bennünk működik, az élet pedig bennetek” – teljességgel különbözik a Róma 6-tól. Azt jelenti, hogy a halál szüntelenül munkálkodik: Krisztus halála munkálkodik napról napra bennünk, azzal az eredménnyel, hogy az élet kiárad másokba. És így épül a Gyülekezet.

Itt van tehát a két út, amelyen a Gyülekezet épül: a) 1Korintus 12, a Szellem ajándékai által; és b) 2Korintus 4, a halál által, amely bennünk működik, hogy az élet másokban működhessék.

Milyen úton épültél inkább? A Szellem ajándékai által épült fel a belső embered inkább, vagy azok által, akikről tudad, hogy ismerik a legbelső lényekre vonatkoztatott keresztet – akik mindenkor magukban hordozzák a Jézus halálát, hogy Jézus élete nyilvánvaló legyen? Ez a kereszthordozás. Ne szűnjék meg a halál sohasem munkálkodni benned és bennem, hogy az élet soha ne szűnjék meg másokra áradni.

Ismerünk embereket, akik hűségesen felhasználják a Szellem ajándékait: a gyógyítását, a gonosz szellemek kiűzését stb. És arra gondolunk, milyen gazdagok ezek, milyen áldott az életük és milyen nagyszerűen felhasználja Isten őket. De valóban így van ez? Ezek mind a gyermekkor ajándékai. Csak a csecsemőkorra szólnak, ebben a korban hasznosak és szükségesekek: nekünk azonban fel kell nőnünk.

Ami igazán épít és segít, az nem a nyelveken szó-
lás, vagy bármely más ajándék, hanem azoknak élete,
akik mélységesen ismerik a *keresztet*, akik ismerik a
belsejükben levő keresztet és naponta felveszik azt.
Vegyünk példának egy csoport nemrég megtért ke-
resztyént. Az első néhány éven át az Úr elhalmozhat-
ja őket szellemi ajándékokkal, hogy csodálják hatal-
mát és dicsőségét és megerősödjék gyenge hitük. De
egyszer majd ez a hit már elég erős lesz, és akkor az
Úr elveszi az ajándékokat és adja a keresztet. Az
ajándék súlyos veszedelmekkel járhat, melyek közt a
legsúlyosabb a „szellemi gög”. Az ilyen ember büsz-
kén felállhat a reá kitöltött Szellem birtokosaként, és
olyan csodálatosan beszélhet, ahogy senki más nem
képes. „Érzem, hogy vagyok valaki” – gondolja ma-
gáról. Mégis, belső élete még gyermeki szinten van
azokhoz a hívőkhöz képest, akik ugyan nem rendel-
keznek ilyen ajándékokkal, de mélységesen ismerik a
keresztet.

Istennek van hatalma arra, hogy ajándékokat adjon
ennek is, annak is, hogy legyenek az Ő szószólói egy
időre, amíg semmiféle más nyelven nem értünk, mert
csecsemők vagyunk és Istennel csak ezen a szinten
találkozhatunk. Isten mindenkinek a száját felhasznál-
hatja, még a számárét is. De az a szolgálat, amely
hajlamossá tesz a felfuvalkodottságra, még kiskorú.

Amit azonban Isten igazán akar, és vár, és amit el
akar érni az életünkben, az, hogy edényekké legyünk,
amelyeket az Ő Szelleme által betölthet Igéjével. Ha
ezt egészen magunkévá tesszük a kereszt által, annyi-
ra, hogy tulajdon életünké válik; akkor szolgálatunk

az *élet* szolgálata, olyan életé, amely a szüntelenül bennünk dolgozó halálból ered. Ezért mindenki, aki ajándékokban bíz, ostoba, mert ezek az ajándékok nem változtatják meg a belső embert. Az a helyi gyülekezet, amely a szellemi ajándékok alapján igyekszik felépülni, mindig testies gyülekezet marad, mert Isten nem ezen a módon akarja felépíteni az Ő Gyülekezetét.

Az Ő útja élet

Isten útja mindig élet. Sokszor megtörténik, hogy elme gyünk egy összejövételre, amelyen egy tudatlan, tanulatlan testvér imádkozik, vagy felkel és mond néhány szót. Talán nem is nagyon jelentős, amit mond, mégis úgy érezzük, hogy szava nyomán lelkünk mélyéig eltelünk áldással. „Örvény örvényt hív elő” (Zsolt 42,8). Az történt, hogy kapcsolatba kerültünk az élettel, épültünk, megerősödtünk és segítséget nyertünk. Ez az ember *élettel* szolgált nekünk.

Ezt az életet sohasem a „nagyszerű” vagy „tökéletes” vagy „érintetlen” emberek árasztják, mert csak a megtört életnek tudnak életet adni. Csak az ő megtört-ségükből áradhat élet. Ez Isten tökéletes útja. Bárcsak törne össze az Úr minden büszke hívőt; bárcsak újra és újra megtörne! Bárcsak leszámolna teljesen természeti énünkkel! Bárcsak életünkre mélységesen és alaposan vonatkoztatná a keresztet – hogy életet áraszt-hassunk azok felé, akiknek erre szükségük van.

ÉLETET SUGÁROZ A MEGTÖRT ÉLET

*„A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövődömon-
dások, eltöröltetnek, vagy akár nyelveken szólások, meg-
szűnnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik” (1Kor 13,8).*

*„Mert Ő illeszti össze és szerkeszti egybe az egész testet
egymást támogató minden inával, és hatalmas erővel mun-
kálja a test növekedését minden tag közös munkájával,
hogy önmagát építse szeretet által” (Ef 4,16).*

Két úton lehet a Testet szolgálni: az egyik az ob-
jektív út, a szellemi ajándékok által; a másik a szub-
jektív, a szellem mélyén hordozott kereszt által. Az
egyik helyen élő gyülekezetben Isten az egyiket, a
másikban a másikat használja. A szellemi ajándékot
így is meghatározhatjuk: „isteni kölcsön”; Ő kölcsön-
zi a Maga erejét és ajándékát. Amit ad, az teljesen
független tőled, valami, ami rajtad kívül áll. Vegyük
Sámson példáját: egészen rendkívüli dolgokat tudott
véghez vinni, amiket senki más; mégis maga az em-
ber egyáltalában nem volt rendkívüli Isten szemében.
Isten egyszerűen kölcsönzi a Maga erejét egészen kö-
zönséges embereknek, egy időre, mert ennek szüksé-
gét látja valamely célból, de ez egyáltalán nem jelenti
azt, hogy az illető valamilyen sajátos szellemi érték-
kel vagy szentséggel bíró személy; sőt, később kide-
rülhet ennek az ellenkezője is.

Nem tenni, hanem lenni

Napjainkban a helyi gyülekezetekben igen erőteljesen hangsúlyozzák azt, amit valaki mond vagy tesz, de igen kevésbé figyelnek arra, hogy *milyen* ember az. Sok fiatal lelki munkás mélységesen vágyakozik arra, hogy erővel, hosszan és ékesszólóan tudjon beszélni, tündöklő igehirdetéseket tudjon mondani, hogy ezáltal megindítsa és megtéréshez juttassa az embereket. Nem veszik észre, hogy nem ez a fő dolog. A fő kérdés az: ki vagy és mi vagy *te*? Ami igazán érték, ami igazán fontos, az nem az, hogy ajándékot nyertél, amely által képes vagy prédikálni, hanem az, hogy ismered az Urat, és ezért szólsz.

Nem azért gyűjtöttünk itt össze egy sereg ifjú evangéliumi munkást, hogy valamiféle tant közöljünk velük, vagy éppen bibliaismeretüket gyarapítsuk, vagy hogy megtanítsuk őket, hogyan kell hirdetniük az evangéliumot, vagy hogyan tehetnek szert szellemi ajándéokra vagy akár szellemi erőre, hanem hogy segítsük őket abban, hogy *jobb emberek legyenek, hogy megtanulják a keresztet*. Bősegesen találunk olyan helyeket, ahol megtanulhatnak prédikálni, de nem sok van, ahol megismerkedhetnek a kereszttel. Ha azt remélik, hogy ismeretben és szellemi ajándékokban gyarapodnak azért, hogy embereknek segítsenek, akkor nem ide kell jönniük.

Szükségesek a szellemi ajándékok? Igen, egy bizonyos pontig; de megszűnik a jelentőségük azon a ponton túl, amikor az Úr már meg akarja szüntetni azokat és be akarja hozni a kereszt munkáját, a megtöretést,

a gyengévé tételt és az Úr ismeretét – amiben már nincs szükségünk természetfeletti kijelentésekre. Annak a ténynek a következtében, hogy a szív teljességéből szól a száj, és hogy Krisztus a miénk lett a bennünk lakozó Szent Szellem által, én is szólhatok az Ő bennem lakozó élete által. Mondhatjuk ma ugyanazt, amit tíz, vagy tizenöt évvel ezelőtt mondtunk, mégis egészen más az, amit mondunk. Igen, tudtam, és hittem én akkor is, most azonban már mindez lényem legmélyéig az enyém: azaz Krisztus énbennem.

A megtört szív szolgálatra ösztönöz

Izsák azoknak a jelképe, akik mindent ajándékba kaptak. Figyeljük meg, hogy mindene, ami csak volt, az atyjától volt. Számára objektív, rajta kívül eső valóság volt ez. Még amikor megáldotta gyermekeit, akkor is eléggé zavarban volt. Csaknem teljesen vak volt, és ezért összecserélte tulajdon gyermekeit.

Nem így azonban Jákób. Jákób megtört, igazán megrendült az Úrral való találkozásakor; és Isten Szelleme magának Istennek az életét plántálta bele, míg végül azt mondta: „Szabadításodra várok, Uram” (1Móz 49,18). Amikor megáldotta gyermekeit, vagy inkább József gyermekeit, Jákób pontosan tudta, mit csinál. Intelligensen tette. Azt mondta: „Tudom, fiam, tudom” (1Móz 48,19). Jákóbnak volt világossága, Jákóbnak volt kijelentése, mert *megtört* ember volt.

Néha kérdezik: „Miért van az, hogy Istennek oly sok munkában felhasznált szolgálói a végén elbuknak vagy félretétetnek, és Isten többé nem használja

őket?” – Nos, ki mondja azt, hogy Isten valaha is igazán használta őket? És ha használta is, csak úgy, mint akiknek ajándékot ad. Szuverén joga volt, hogy kiválasszon egy személyt, egy időre megajándékozza, de csak kis időn át használta őt, mert belsőleg nem bizonyult méltónak a szolgálatra.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli nagysága Istené legyen és ne magunktól való” (2Kor 4,7). Az Úr tüzes próbákon visz át bennünket, amelyeken nem tudnánk átmenni, és amelyeket nem tudnánk elviselni, amelyekben nem tudnánk győztesek maradni és amelyekben végünk lenne; mégis úgy találjuk, hogy az a drága valóság mibennünk éppen ilyenkor hathatós. Mert a kincsünk cserépedényben van, de bennünk van Krisztus élete, ezért tudunk győzelmesek maradni. Testünkben hordozzuk Jézus halálát, következésképpen a Jézus élete lesz nyilvánvalóvá bennünk.

Csak annyiban tudsz segíteni másokon, amennyiben te magad szenvedtél. Minél nagyobb árat fizettél, annál inkább képes vagy segíteni másokon; minél kisebb az ár, annál kevesebb segítséget tudsz nyújtani. Amennyire átmegy a tüzes próbákon, a nyomorgatásokon, az üldöztetéseken, a kétségeken – amennyire engeded, hogy a Szent Szellem kimunkálja Jézus halálát benned –, annyira árad majd belőled mások felé az élet, Krisztus élete.

PRÓFÉTAI SZOLGÁLAT

„Mi pedig állandóan az imádkozással és az igehirdetés szolgálatával foglalkozunk” (Csel 6,4).

„Mégpedig némelyeket rendelt Isten a Gyülekezetben először apostolokul, másodsor prófétákul, harmadsor tanítókul, – aztán csodatevő erőket, azután gyógyítás kegyelmi ajándékait, szegények megsegítését, kormányzást, nyelveken szólás különféle nemeit” (1Kor 12,28).

„Volt pedig Antiókhában, az ottani Gyülekezetben néhány próféta és tanító” (Csel 13,1).

„Törekedjete a szeretetre és buzgón kívánjátok a szellemi ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok. Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Mert senki sem érti, és a Szellem által szól tiúkokat. Aki ellenben prófétál, emberekhez szól, azok intésére, építésére és vigasztalására. Aki nyelveken szól, magát építi, aki pedig prófétál, a Gyülekezetet építi” (1Kor 14,1-4).

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul” (Ef 4,11).

Ami a szellemi ajándékokat illeti, Isten nagyobb hangsúlyt helyez a kijelentéssel kapcsolatos ajándékokra, amilyen a prófécia, a tanítás, mint a cselekedetekkel kapcsolatosakra, amilyen pl. a gyógyítás és a csodatevés. De itt az apostolok a Szellem által szólnak: „Mi pedig állandóan az imádkozással és az igehirdetés szolgálatával foglalatoskodunk”.

A Gyülekezet részére kétféle ajándék adatott: az egyik a dolgok – mint csodatevés, gyógyítás stb.; a

másik az emberek, akik szolgálatra adattak – mint próféták, tanítók, pásztorok és evangélisták. Ez utóbbi ajándékok – az emberek – mind Isten Igéjének szolgálatával kapcsolatosak. A gyógyítás és csodatevés szolgálata nem növeli a Krisztus életét mibennünk. Csak még nyomatékosabbá teszi Isten Igéjét, de ez minden: ezek külső dolgok, nem belső. De Isten Igéjének szolgálata a prófétai, tanítói stb. ajándékok által a Gyülekezet belső, szellemi életét építi.

Próféták és tanítók

Az Ószövetségben kétféle prófétát látunk: 1. azokat, akik ezután bekövetkező eseményeket jövendöltek meg, mint Ézsaiás, Jeremiás, Ezékiel és Dániel; és 2. olyanokat, mint Illés és Elizeus, akik legtöbbször nem bekövetkezendő eseményeket prófétáltak, hanem inkább a jelen eseményeket magyarázták. Ezek azért küldettek, hogy kifejtsék, Istennek milyen gondolata van jelen cselekedeteinek a háttérben, miért cselekszi Isten azt; amit cselekszik. Az volt a feladatuk, hogy megmagyarázzák Isten cselekedeteit Isten munkája és szándéka szempontjából, hogy figyelmeztessék a népet. E próféták közül a legkiválóbb az Újszövetségben Keresztelő János volt. Mint elődei, Keresztelő János is Isten jelen akaratát hirdette. A prófétának megkülönböztetett helyzetük volt; fontosságban senki sem közelíthette meg őket.

A tanítók Isten Igéjét magyarázták a népek. A tanítókat az Ige soha nem említi egyedül, mindig csupán a prófétákkal és pásztorokkal stb. együtt. Isten senkinek nem adott különösképpen tanítói szolgálatra

való elhivatást. Isten nem akar olyan tanítást vagy elméletet, amelynek csupán akadémikus értéke van, de nincs szellemi értéke. Igaz, hogy voltak, akiket tanítókul felhasznált, de ez nagyon korlátozott szolgálat, mert csupán az Ige megvilágításában és megértésében áll, és abban, hogy a megfelelő felosztás, vagy a részek összeillesztése segítségével könnyen átadható legyen az másoknak. Mindez objektív dolog. Olyan megértés ez, amely kívülről, az Igéből való, és nem világosság az Isten igaz ismeretéből és a vele való járásból. Az Írásnak ezen megértése és továbbadása sok értelmi nehézséggel jár, és szüntelen tanulmányozást igényel. De ez nem az élet.

Eljön egy nap, amikor az Úr igazán megragad téged, és megmutatja neked, hogy az igazi probléma nem az Írás, hanem te magad vagy – és hogy mindaz, amit megkerestél és megtaláltál az Írásban, csak külső, az értelemhez szóló, az ismeret körébe tartozó, nincs köze az élethez.

Prófétai szolgálat

Ha próféta akarsz lenni, ehhez három dolog szükséges:

1. cserépedénnyé való felkészítésed – a Szent Szellem megtör, munkába vesz, alkalmazza a keresztet, alámerít a halálba és megtölt Krisztus életével. Más szavakkal, titkos történet Istennel.

2. Belső teher, amelyet Isten ad – egy gondolat, amely teherré válik.

3. Legyen kijelentésed e teher felől, kifejezésed e gondolat felől – annak világos magyarázata és kifejtése.

SZOLGÁLAT AZ ÉLET ÁLTAL

„Azért, mivel ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el. Elhagytuk azonban azokat a szégyenletes dolgokat, amelyeket takargatni szoktak, mint akik nem járunk ravaszságban és nem hamisítjuk meg az Isten Igéjét, de az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten színe előtt... Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli nagysága Istené legyen és ne magunktól való. Mindenütt nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak; kétségkedünk, de kétségbe nem esünk; üldöznek, de Isten nem hagy el; tipornak, de el nem veszünk; mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben. Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk Jézusért, hogy Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben. Azért a halál bennünk működik, az élet pedig bennetek”. „...Azért nem csüggedünk, sőt, ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső mégis napról napra újul” (2Kor 4,1-17).

A 2Korintusi levél nagyon fontos könyv, mert elmondja, milyen legyen az az ember, aki az Urat szolgálja. Pl. a 8. és 9. fejezet többek között elmondja, milyen legyen az Úr szolgájának a kapcsolata a pénzzel. A 2Korintusi levélben azt látjuk, mit jelent az élet által való szolgálat.

Pál valamennyi levele között az 1Korintusi levél a legelemibb, mert elsősorban azzal foglalkozik, mi a jó és mi az igaz. A 2Korintusi levél mégis egyike a leg-

mélyebb leveleknek. (Természetesen az Efézusi levél a *legmagasabb*, de a 2Korintusi levél a *legmélyebb*.) Az 1Korintusi levél különböző külső kérdésekkel és problémákkal foglalkozik, de azért mindezek között is van néhány életbevágó és belső dolog. Ilyen pl. hogy Isten a világ szerinti gyengéket, megvetetteket, a tudatlanokat és együgyűeket, a semmiket és senkiket választotta ki, hogy megszégyenítse a bölcseket, hogy előtte egy test se dicsekedhessék.

Ilyen értékes megállapítás az is, hogy mindent, amink van, Istentől kaptunk, hogy senki ne dicsekedjék. Ugyanilyen értéke, hogy Pál beszél a különböző szellemi ajándékokról és azok értékéről. Elénk adja továbbá a szeretetről szóló csodálatos fejezetet. Azután a fej befedéséről szóló fejezetben Pál feltárja azt a hatalmas elvet, hogy a Gyülekezetnek Isten alá kell rendeltetnie az általa megszabott rend szerint – Krisztus feje az Isten, a férfi feje Krisztus és az asszony feje a férfi. A levél korábbi részében az egység nagy kérdésével foglalkozik, megmutatva, hogy az egységünk attól függ, mennyire tudjuk legyőzni a testet.

Az életen alapuló tanítás

Az egész 1Korintusi levél tehát egyszerű, könnyen érthető és nem hatol nagyon mélyre, Isten azonban nemcsak az 1Korintusi levél megírását tervezte; mellétette a 2Korintusit is. Ez utóbbiban látjuk, milyen ember volt az, aki által az 1Korintusi levél nekünk adatott, és ez az, ami megadja az 1Korintusi levél értékét. Az 1Korintusi levél annak az embernek a sze-

mélyes szellemi életén épült fel, aki a 2Korintusi levelet írta – és így már egészen másként nézzük a dolgokat.

Az 1Korintusi levélnek a pénzről való tanítása azáltal lesz igazán értékes – s ez volt Pál személyes magatartása a pénzzel szemben –, ahogy azt a 2Korintusi levél kifejezi. Azt írja, hogy soha nem fogadott el pénzt, hanem saját keze munkájából élt, hogy megkímélje testvéreit, mint anya a gyermekét.

Az 1Korintusi levélben a feltámadásról szóló tanítás azért értékes, mert Pál élő személyes tapasztalatán alapul. Tulajdon életében tapasztalta meg Krisztus feltámadott életét; ahogy írja is: „Mi is hiszünk és azért szólunk, mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, minket is fel fog támasztani Jézussal, és veletek együtt az ő színe elé állít” (2Kor 4,13-14). Másutt pedig: „Sőt úgy éreztük, hogy kimondották ránk a halálos ítéletet, hogy ne magunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat” (2Kor 1,9), és „Tudjuk, hogy amíg a testben vagyunk, addig az Úrtól távol, idegenben vagyunk... és inkább szeretnénk e testből kiköltözni, és hazaköltözni az Úrhoz” (2Kor 5,6.8).

Lássuk Pál szeretetről szóló tanítását is. Valamennyi gyülekezet közül kétségkívül a korintusi bánt vele a leghálátlanabban. A korintusi hívők megtámadták, félreértették, kevésre becsülték, durva kritikával illették, mindenképpen igazságtalanok voltak vele szemben, és mélyen megsértették; mégis a 2Korintusi levélben látjuk, hogy Pál mindezt alázatosan és szeretettel fogadja. Így ír: „A... minden vigasztalásnak Iste-

ne, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1,3.4). Szeretettel válaszolt és nem szemrehányással; gyengéd megértéssel, könnyekkel és sok imádsággal és megbocsátással.

Az 1Korintusi levélben Pál elmondja nekünk, hogy Isten a gyöngéket és együgyűeket választotta ki, és ő maga is épp ilyen gyenge és együgyű. A 2Korintusi levélben azonban azt mondja, hogy: mi valóban gyengék, teljesen erőtelenek vagyunk, de van valamink, amivel dicsekedhetünk: *Krisztus mibennünk* nem gyenge. Ő erős, Ő hatalmas, Ő mindenre elégséges. „Elég neked az én kegyelem”, mondja az Úr Pálnak, „mert az én erőm erőtlenség által jut el céljához”. „Nagy örömmel dicsekszem azért az én erőtlenségemmel – feleli Pál –, hogy a Krisztus ereje lakozék bennem” (2Kor 12,9).

Az 1Korintusi levélben Pál inti a hívőket, hogy pénzügyekben inkább szenvedjék el a kárt, de ne törvénykezzenek; míg a 2Korintusi levélben bemutatja saját magát, mint aki soha nem perel a jogaiért, hanem elfogad minden veszteséget és megpróbáltatást.

A keresztség – az étellel való szolgálat alapja

A 2Korintusi levél mindeneken túl a szenvedések könyve. Látjuk benne, amint Isten szolgája – választott edénye – rettenetes, tüzes próbatételeken megy át, olyanokon, amelyeket talán az Úr egyetlen tanítványának sem kellett soha elszenvednie. Az egész

könyv tele van szenvedéssel: van köztük testi, lelki és szellemi természetű; van köztük időleges, van szüntelenül tartó. De megmondja azt is, hogy miért kell szenvednie: „Mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben.” Minden szolgáló életnek ez az alapja. *Kell* legyen szenvedés, *kell* legyen gyötrelem, *kell* legyen kereszt – hogy az élet Krisztusról tanúskodhassék. „Azért a halál bennünk működik, az élet pedig tibenetek.”

Aki visszaretten a kereszttől, aki megpróbálja elkerülni a kálváriát, aki elhárítja magától a kín és szenvedés ösvényét, aki nem hajlandó megfizetni az árat és szenvedni és kárt vallani, az szegény, halott és sekélyes marad, aki semmivel nem tud szolgálni Isten népének. „A halál soha ne szűnjék meg munkálkodni bennem, hogy az élet ne szűnjék meg másokra áradni.” (Ezek voltak Nee testvér búcsúszavai, amikor hajója elindult Sanghajból Angliába, 1938-ban. Kiadó megj.)

Mi az oka annak, hogy napjainkban a szolgálat oly ijesztően sekélyes és szegényes? Az, hogy akik szolgálnak, azok maguk nagyon kevés tapasztalatot szereztek. Mindig sikerült kikerülniük a keresztet, amikor Isten felkínálta nekik, vagy kijelölte számukra. Mert igen gyakran van kiút, van egy olcsóbb megoldás, egy kényelmesebb út, amely nem a kereszt útja. Milyen kevesek és ritkák azok, akik szellemileg igazán gazdagok. És miért? Mert nem vállalták a szenvedést.

Isten mindent tökéletesen rendez el. Pontosán tudja, kinek milyen szenvedés válik javára – legyen az fizikai, anyagi, lelki vagy szellemi természetű. Mikor Isten a maga bölcsességében elének adja azt, mert tudja, hogy szükségünk van rá, örvendezzünk és lássuk meg benne az Urat. Fogadjuk el örömmel, elismerve, hogy teljesen gyengék és méltatlanok vagyunk hozzá, de Ő dicsőségesen alkalmassá tehet rá. És Ő valóban meg is teszi azt, és alkalomadtán meg is találjuk Őt a Maga teljességében és mindenre elégséges voltában. Megtanuljuk Istent igazán megismerni, mert rájövünk, hogy Ő azt végzi el bennünk és értünk, amit mi magunk képtelenek vagyunk elvégezni. És így képesek leszünk arra, hogy életünkkel szolgáljunk Neki és másoknak, hogy építsük a Testet, hogy életet árasszunk, az Ő életét – bármerre is megyünk. Ha igazán a halál munkálkodik bennünk, akkor, és csakis akkor áradhat igazán élet másokra belőlünk.

PAPI SZOLGÁLAT

„Volt pedig Antiókiában, az ottani gyülekezetben néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek hívtak és Cirénei Lucius és Manaen, aki Heródes negyedes fejedelmével együtt nevelkedett és Saul. Mikor ezek szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, így szólt a Szent Szellem: Válasszatok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre én őket elhívtam” (Csel 13,1-2).

„Kóré pedig, Ichár fia, aki Lévi fiának, Kéhátnak fia volt; és Dáthán és Abirám, Eliábnak fiai; és On, Péleth fia, akik Rúben fiai voltak, fogták magukat, és Mózes ellen támadtak, és velük Izráel fiai közül kétszázötven ember, akik a gyülekezet fejedelmei voltak, tanácsbeli híres-neves emberek. És összegyűltek Mózes ellen és Áron ellen, és mondták nekik: Sokat tulajdonítotok magatoknak, holott az egész gyülekezet, ezek mindnyájan szentek, és közöttük van az Úr; miért emelitek azért magatokat az Úr gyülekezete fölé?... Kóré pedig összegyűjtötte ellenük az egész gyülekezetet a gyülekezet sátrának nyílásához, és megjelent az Úr dicsősége az egész gyülekezetnek. És szólt az Úr Mózesnek és Áronnak, mondván: Válgatok külön ettől a gyülekezettől, hogy megemésszem őket egy szempillantás alatt... És alászálltak azok és mindaz, ami az övék, elevenen a pokolra, és befedezte őket a föld, és kivesztek a gyülekezetből” (4Móz 16,1-3.19-21.33).

„És lesz, hogy annak a férfinak vesszeje, akit elválasztok, kihajt; így hártom el magamtól Izráel fiainak zúgolódását, amellyel zúgolódnak ellenetek... És történt másnap, hogy bement Mózes a bizonyág sátrába; és íme kihajtott Lévi házából való Áron vesszeje, és hajtást hajtott, és virágot növelt és mandulát érlelt... Aki csak közel jön az Úr sátrához, meghal. Avagy mindenestől elpusztulunk-e?” (4Móz 17,5.8.13).

Aki csak a Gyülekezet szolgálatában van, elsősorban és főként az Urat szolgálja. Olykor Krisztus szolgálóinak nevezzük őket, máskor Isten szolgálóinak. A prófétákról és tanítókról kiváltképpen úgy beszélünk, mint akik az Úrnak szolgálnak. A Gyülekezetnek vagy embereknek való szolgálat különbözik az Úrnak való szolgálattól; és az első a második nélkül viszonylag nem sokat ér Isten előtt. Gyakran van szükség evangéliumi munkásokra, de Istennek is megvannak a maga szempontjai. Szükség van munkára vagy munkásokra, de ha ennek a szükségletnek a kielégítése nem az Istennel való együttműködéssel, nem Isten igényének a kielégítésével történik, ha nem az Ő igényére és hívására való feleletképpen, akkor csődbe kerülünk.

Ha van prófétai szolgálat, de ugyanakkor hiányzik a papi szolgálat, akkor az nem építi a Gyülekezetet. Ha a bal kezem segíteni akar a jobb kezemen, mert az megsérült és fáj, akkor a bal kezem nem tud közvetlenül segíteni. Csak a fejem (értelmem) közvetítésével segíthet. A másik kézzel csak a fej útján tud érintkezni. Nem is magáért a jobb kezért történik a segítség, hanem a fejért – azaz a fej igényének a kielégítéséért. Ezért minden szolgálat, amely nem a fejen keresztül és a fejért történik, haszontalan, és csak bajt okoz köztünk és a többi tag közt.

Minden szolgálat, amely elsősorban nem papi jellegű, kudarcba fullad. Ha valaki nem azzal kezdi, hogy az Úr elé járul, akkor nem is képes Isten színe előtt semmiféle értékes szolgálattal vagy üzenettel eljönni. Ha nem álltunk meg papok módjára Isten jelenlété-

ben, akkor minden munkánk, minden bizonyágtételünk, minden futkosásunk, minden fáradozásunk csak embereknek, és nem az Úrnak való szolgálat.

A papi szolgálatra való elhivatás és képesítés

Ki járulhat papként Isten elé? A „papság” kérdése az Ó- és Újszövetségben ugyanaz. Papok királyságává kell lennünk – királyok és papok Isten számára. De noha Isten eredeti terve ez volt népével, Izráel csődöt mondott Előtte ebben a tekintetben. Amikor Mózes lejött a hegyről a Tízparancsolattal, az izráeliták már az aranyborjút imádták. Ezért azt mondta Isten: „Kösetek mindnyájan kardot az oldalatokra, járjátok be a tábort keresztül-kasul egyik kaputól a másikig, és gyilkoljatok le testvért, barátot és rokont” (2Móz 32,27). De csak a léviták engedelmeskedtek. Ezért attól kezdve a papi szolgálatot csak a léviták nyerték el.

Kóré fiainak esetében az volt a kérdés, ki volt szent, és ki szolgálhatta Istent. Ők azt állították, hogy mindenki szent, és mindenki egyenlőképpen szolgálhatja az Urat. Isten azonban ítéletet tartott felettük. A föld megnyílt és elnyelt minden embert, aki Kóré mellé állott, minden javaival együtt, és tűz jött ki az Úr elől és megemészttette a kétszázötven embert, akik ott füstöltek tömjénnel. Mindebből látjuk, hogy azok számára élet van, akiket Isten jelölt ki, hogy Neki szolgáljanak; de azok számára, akiket nem hívott el erre Isten – és mégis előjönnek és megkísérlik a Neki való szolgálatot, csak azért, mert azt így látják jónak – csak pusztulás. Nem valami jelentéktelen dolog ez,

ami fölött csak úgy átsiklik Isten tekintete. Nagy dolog ez – élet és halál kérdése.

Ennek ellenére igaz az, hogy Isten gyermekei papok. Ez így igaz ma is. De ugyanúgy igaz az is, hogy sajátos képesítés nélkül nem végezhetjük ezt a szolgálatot. Nem végezhetünk papi szolgálatot úgy, ahogy természet szerint vagyunk. Szellemi értelemben véve csak Mózes, Áron és a lévíták végezheték azt. Ezt az elvet látjuk megnyilvánulni Kóré, Dátán és Abirám esetében. Amikor a kétszázötven fejedelem idegen tüzet tett a füstölőjébe és úgy tömjénezett, megemészette őket a tűz.

Azután Áron vesszejét és a többi törzseket jelképező vesszőket tették a bizonyosság ládája elé. A következő napon csak Áron vesszeje hajtott ki. Ez természetesen a feltámadást jelenti: életet a halálból. Csak az szolgálhat az Úrnak, aki átment a halálon és új életre támadott fel. Aki ismeri a kereszthalált.

Régi természetünkből semmit sem vihetünk a szentélybe, az Úr szolgálatába: sem régi gondolkodásmódunkat; sem természettől való ékesszólásunkat vagy okosságunkat, sem a bennünk rejlő bármilyen teremtő erőt. Mindennek a halálba kell kerülnie, hogy feltámadott életre juthasson. Míg a vessző ki nem virágzik, nem szolgálhatod Istent. Röviden: nem szolgálhatod Istent, amíg csak a vért ismered, de nem ismered a keresztet.

Halálon át életbe

Igaz ugyan, hogy helyzetünk szerint mindnyájan papok vagyunk, de papi hivatásunkat csak azután gyakorolhatjuk, miután elfogadtuk a keresztt bennünk való munkáját, és véglegesen és határozottan leszámoltunk természeti életünkkel.

A feltámadásnak csak egy jelentése van, mégpedig az, hogy az ember *átment a halálon*, és új életet nyert. A Filippi 3-ban a feltámadás pozitív oldalát látjuk. Nem arról van szó, hogy valami, ami amúgy is halott átmegy a halálon és életre kel. Nem. A feltámadásnál *az élet adatik halálra és támad fel mint új élet*. Ami bennünk élő és jó, az az újjászületésből támad, az egészen tiszta, új, újjászületett élet az, amit Isten nekünk ad. – Mindennek *át kell mennie a halálon*, és meg kell tisztulnia újra a halálban, háromszor megtisztulnia három napon át (ami jelképezi a tökéletes és teljes halált), és úgy kell életre támadnia. Ez az igazi feltámadott élet; és ez olyan élet, amely átment a halálon, és amelyben a halál mindent megemésztett, ami emberi és földi volt. Az új élet olyan élet, amelyben nincs halál.

Minden természettől való adottságunknak, és mindannak az ajándéknak, amelyet Istentől kaptunk, mint a Szellem ajándékai, át kell mennie a halálon. Lehetünk tehetséges társalgók vagy nagy szónokok, azt tapasztaljuk, hogy minden eltűnik, amikor átmentünk a halálon. Noha jók és hasznosak lehettek ezek az adottságok a „szellemi” beszélgetésekben, mégsem voltak teljesen Isten Szellemétől valók. Legjobb esetben ke-

verékek voltak; és éppen ezért kell megtisztulniuk a halálon át. Természetes erőnk és képességünk sohasem fog feltámadni a halálból. Intellektuális erőnknek is át kell mennie mindenestől a halálon, különben soha nem szolgálhatja az Urat. És ez a halál nem az, amiről a Róma 6 és a Galata 2,20 ír; ez valami azon túli! Ez a halál és ez a feltámadás a papi szolgálat alapja, mégpedig egyetlen alapja.

Visszautasítunk minden olyan szolgálatot, amely csak az emberhez szól. Mi nem embert szolgálunk, mi Istent szolgáljuk; mert mi elsősorban Krisztus szolgálói vagyunk, és azután az emberé, a gyülekezeté. De mindezek alapja a halál és a feltámadás, amelyek eredménye a papi szolgálat Isten felé, és ennek eredménye azután az emberek felé való szolgálat. Adjon az Úr nekünk kegyelmet, hogy beléphessünk a szentek szentjébe, miután mindaz, ami bennünk az énből való, ami emberi, keverék és földi, megemésztetett a halálban, de ugyanakkor ami elpusztíthatatlan és halhatatlan, az előjött a feltámadott életre.

SZOLGÁLATUNK BŰNE

„És amikor Nákon szerőjére jutottak, kinyújtotta Uzza a kezét az Isten ládájára, és megtartotta azt; mert az ökrök félremozdították. Ezért feltámadt az Úr haragja Uzza ellen, és megölte ott őt az Isten vakmerőségéért; és meghalt ott az Isten ládája mellett... Megrettent azért Dávid azon a napon az Úriól, és mondta: *Hogyan jöjjön az Úr ládája hozzám?*” (2Sám 6,6.7.9).

„És ellenálltak Uzziás királynak, és mondták neki; Uzziás! Nem a te dolgod az Úrnak füstölni, hanem az Áron pap fiaié, akiket felszenteltek, hogy füstöljenek. Menj ki e szent helyről; mert súlyosan vétkeztél, és ez nem lesz dicsőségedre az Úristentől. És megharagudott Uzziás, akinek kezében volt a füstölő szerszám, mivel füstölni akart; és míg a papokra haragudott, bélpoklosság támadt a homlokán, ott a papok előtt, az Úr házában, a füstölő oltár előtt. És amikor rátekintett Azáriás főpap, és vele mind a többi pap, látták a bélpoklosságot a homlokán; és elűzték őt onnét, sőt maga is sietett kimenni, mert az Úr megverte őt. És Uzziás király halála napjáig bélpoklos volt; és egy elkülönített házban lakott bélpoklosan, mert az Úr házából kivettetett. És Jótám, az ő fia lakott a király házában, és ő ítélkezett az ország népe felett” (2Krón 26,18-21).

„És mondta az Úr Áronnak: Te és a te fiaid, és a te atyád háza teveled, hordozzátok a szent hajlék körül való hamisság büntetését. Te, és a te fiaid teveled, hordozzátok a ti papságotok hamisságának büntetését. A te atyádfiait, Lévinek törzsét, a te atyádnak nemzetségét is vedd magad mellé, melletted legyenek, és neked szolgáljanak; te pedig, és a te fiaid veled, szolgáljatok a bizonyosság sátra előtt. És ügyeljenek a te ügyedre, és az egész sátornak ügyére; de a szent hajlék edényeihez és az oltárhoz ne járuljanak, hogy meg ne haljanak mind ők, mind te. És melletted legyenek, és

ügyeljenek a gyülekezet sátorának ügyére, a sátornak minden szolgálata szerint; de idegen ne járuljon tihozzatok. Ügyeljetek azért a szent hajlék ügyére, és az oltár ügyére, hogy ne legyen ezután harag Izráel fiai ellen... Te pedig és a te fiaid teveled, ügyeljetek a ti papságotokra mindenben, amik az oltárhoz tartoznak, és a függönyön belül vannak, hogy azokban szolgáljatok; a ti papságotoknak tisztét adtam nektek ajándéknak, azért az idegen, aki odajárul, haljon meg. Szólt azután az Úr Áronnak: Íme én neked adtam az én felemelt áldozatomra való ügyelést is, valamit Izráel fiai nekem szentelnek, neked és a te fiaidnak adtam azokat felkenetési díjúl, örökkévaló rendelés szerint” (4Móz 18,1-5.7.8).

A papi szolgálat az Ószövetségben mindig az Úr szolgálatát jelenti. Ez a szolgálat minden egyéb szolgálat alapja. Ha valaki nem rendelkezik ezzel a szolgálattal, minden egyéb szolgálata üres és haszontalan; azok nem is tetszhetnek az Úrnak, azokat nem fogadhatja el. Az Újszövetségben a prófétai szolgálat a nagy szolgálat. Mégis úgy látjuk, hogy ez a szolgálat is a papi szolgálaton alapul; ez utóbbi nélkül a prófétai szolgálat külsőségessé és üressé lesz – csak az ember felé irányul, és nem az Úr felé. Jegyezzük itt meg, hogy kétféle szolgálat van: az Istenért végzett munka és az Istennek végzett szolgálat. Soha ne feledjük el, hogy Ő csak az utóbbit fogadja el.

A szentély körüli bűn

Isten azt mondta Áronnak: „Te és a te fiaid és a te atyád háza veled, hordozzatok a szent hajlék körül való hamisság büntetését” (1). „Ügyeljenek (Lévi törzse) az egész sátor ügyére... de a szent hajlék edénye-

ihez és az oltárhoz ne járuljanak” (2). És később: „de idegen ne járuljon ti hozzátok” (3). Isten nagyon világosan megmondja nekünk, mit gondol a bűnről, és felsorol egy egész bűnlajstromot, de ezeket a bűnöket nem bünteti halállal. Csak a „szentély körüli bűn”-t, a szolgálat bűnét bünteti halállal, és nem ad lehetőséget a bocsánatra. Ez a fajta bűn nem egykönnyen tehető jóvá, nem úgy, mint a hazugság, emberölés, büszkeség vagy a törvény bármiféle megszegése. Ez a bűn – a szolgálat bűne – nem bocsátható meg. A bűnnek ez a fajtája nem engedhető meg, azt nem lehet elnézni vagy megbocsátani. Minden más bűn megtisztítható és megbocsátható, de ez az egy nem.

Mik ezek a szentély körüli bűnök? Ehhez vissza kell mennünk, és újra meglátnunk, mi a szolgálat. Láttuk, hogy minden szolgálat a halálból és feltámadásból fakad. Áron levágott vesszejét Isten elé kellett letenni, hogy átmenjen a halálon. A levágott vesszőnek egyáltalán nem volt élete önmagában. Halott dolog volt. El kell ismernünk, hogy amiként ez a vessző halott, úgy mi is azok vagyunk: teljesen haszontalanok, mindenestől tehetetlenek, nincs mit adnunk, nincs reménységünk, egy szemernyit sem tudunk segíteni a nyomorúságban levő világon, és nincs bennünk egy atomnyi érték sem, amit Isten fel tudna használni. De ha Isten átviszi ezt a vesszőt a halálon, az kivirágzik. Egyszerűen csak az Úr elé kell helyezni, hogy ő a maga életét adja abba. A földi cserépedényt megtölti a legdrágább kincessel: a saját életével, amely maga is átment a halálon és feltámadáson. Az Ő halála és az Ő feltámadása az, amely által meg-

tapasztaljuk a Filippi 3-ban leírtakat. Pl. van egy nagyszerű személyiség, aki a maga kiválóságával akarja szolgálni az Urat. Az ilyen szolgálat, mint az övé, nem áraszt életet maga körül. Sőt ellenkezőleg, amihez csak hozzákezd, annak halál lesz az eredménye, mert ő maga nem ment át a Filippi 3-ban leírt halálon.

Mi tehát a szentély körüli bűn? Az, *ha a feltámadott életen kívül bármi mással kívánjuk szolgálni az Urat.* Sokan természetes emberi szeretettel égnék az Úrért, saját meleg lelkesedésüket viszik az Ő szolgálatába. Ez szentély elleni véték. Istennek sok szolgálója saját erős akaratát akarja az Úr szolgálatába állítani. Ez is szentély elleni véték. Más emberek éles elméjükkel kívánnak szolgálni, és gyors felfogóképességükkel. Rendkívüli módon szeretnek szellemi emberek körében lenni. Szeretnek szellemi tartalmú igehirdetéseket hallgatni. De úgy vannak vele, mint aki ablakon át nézi a dolgokat; sohasem támad bennük élet ebből. Isten valójában nem érintette meg még szellemüket, és nem adott nekik kijelentést. Nem adták még halálba mindazt, ami bennük jó, erős és természet szerinti. Ehelyett természetes eszüket, talentumaikat és egyéb adottságaikat viszik magukkal Isten szolgálatába. Ez pedig utálatos előtte, és a szentély elleni véték.

Amíg szolgálatunkat Isten nem tartja elfogadhatónak, az halott. Így történt Uzzával, amikor kinyújtotta kezét Isten ládájára, és megtartotta azt, mert az ökrök, amelyek az új szekeret vonták, megbotlottak. Szent-ségtelen kezével érintette Isten szentségét, és azonnali

halállal bűnhődött. És noha egészen természetes mozdulat, önkéntelen reakció volt, amit tett, ez mégsem volt Isten akarata szerint való. Istennek való szolgálat volt, de ellentétes volt Isten rendjével, emberi módon végezte, ahogy azt az emberi értelem diktálta, és a maga erejével hajtotta végre. Sokszor kinyújtjuk testi kezünket, és megpróbáljuk elvégezni azt, amire csupán Isten képes. Szólunk, mielőtt eljönne annak Istentől rendelt ideje; nem várjuk meg, amíg Ő elrendezi a dolgokat az Ő idejében és az Ő Szellemé által. Megpróbáljuk helyette elvégezni a dolgokat. Ez azonban csak halált eredményezhet. És Isten azt halállal is bünteti.

Uzziás király úgy gondolta, ő maga is elvégzi azt, aminek elvégzésére Isten csak a papokat jelölte ki: hogy ti. tömjénnel füstöl az Úr előtt. Isten erre azonnal leprával – halállal felelt.

Ugyanígy, sokan vannak ma is, akik az Ő templomában akarnak szolgálni, holott Isten nem jelölte ki őket erre. Az Urat akarják szolgálni, szeretik a keresztyén szolgálatot, sőt nagy örömeiket lelik benne. Szüntelenül Isten ügyében sürgölődnek, áldozatokat hoznak érte, sok keserűséget nyelnek az érte való szolgálat során. Lehet ez rossz? Isten azt mondja, hogy ez a szentély elleni bűn, mert nem az Ő akarata szerint való. Nem hívta el őket erre. Az ilyen munka vagy emberi erővel – és nem Isten ereje által történik – vagy soha nem találkozott a kereszttel, és nem ment át a halálon. És ha a régi emberünkől bármiben is bízunk, vagy ha a régi énünkől bármit is beleviszünk az Úr szolgálatába – legyen az ékesszólás, ragyogó

szellem, jóság, tehetség stb. –, mindez bűnössé teszi a szolgálatot. Bármilyen formában bízunk is a magunk erejében az Úr szolgálata érdekében, az a szentély elleni bűn.

Istenből, Istenért

Csak azzal szolgálhatjuk Istent, ami Istenből való. *Csak az használható az Úr szolgálatában, ami Istentől jön.* Tarthatsz lelkes hangulatú összejöveteleket, ahol megmozdulnak az érzelmek, ennek ellenére ezek csak természeti szinten vannak, és fának, szénának, pozdorjának bizonyulnak, amelyek sohasem tudnak átmenni a tűzön. Megtehetjük azt is, hogy visszatekintve dicsérjük Istent minden áldásáért, amelyet megmutatott a múltban élt nagy személyek életében, de ha ez a szolgálat nem alapul a Filippi 3-ban említett halálon és feltámadáson, ez sem állja ki a tűzpróbát.

Száraz, halott vesszőként kell heverned az Úr előtt *egy éjszakán át.* Egy egész éjszakán át, és nem csupán 10 percig. Sokan közülünk túl hamar felkelnek a halálból. Isten lefektet bennünket, és csak reggel jöhetünk elő. Mindenki át kell, hogy menjen ezen a halálkorszakon. Tarthat ez hónapokon át vagy még tovább is: nincs szolgálatunk, szellemi gazdagságunk elvéteztet, minden megszűnik, amink volt, amiben örvendtünk, amit ismertünk és amit átéltünk, nincs imaéletünk sem, bizonyosságot tenni sem tudunk. Úgy látszik, hogy minden sötétség és halál; mégis Isten kezében vagyunk, előtte fekszünk a szentélyben. Arra sem

vagyunk képesek, hogy magunkba tekintsünk, hogy lássuk, hol vagyunk, mi az, ami bennünk az én, és mi az, ami Istenből való, mi az, ami lélek, és mi az, ami szellem. Mindaz, ami bennünk van és valaha is lesz, sötétség. Ezért egész egyszerűen csak az Úrra tekintünk. Tudjuk, hogy jön a feltámadás reggele, de levesszük kezünket önmagunkról, és engedjük, hogy az Úr elvégezze rajtunk tökéletes művét, míg tart a sötétség éjszakája.

Istent kell szolgálnia minden munkának. Ha Istent szolgáljuk, ha az Úrnak szolgálunk, akkor valóban papok vagyunk.